

กฎหมายต่างประเทศถือเป็นข้อเท็จจริง และไม่ใช่ว่าข้อเท็จจริงที่ศาลรับรู้ได้เอง เมื่อโจทก์ไม่ได้
นำสืบ แม้โจทก์จะแนบกฎหมายของประเทศมาเลเซียมาในฎีกา แต่ก็ไม่ใช่ข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้ว
โดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ จึงเป็นฎีกาที่ไม่ชอบ

โจทก์มิใช่บุคคลที่มีสัญชาติไทย แต่เป็นบุคคลสัญชาติมาเลเซีย ตามพระราชบัญญัติว่าด้วย
การขัดกันแห่งกฎหมาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ มาตรา ๒๗ บัญญัติว่า “ศาลไทยจะไม่พิพากษาให้หย่ากัน เว้นแต่
กฎหมายสัญชาติแห่งสามีและภริยาทั้งสองฝ่ายยอมให้หย่าได้” ดังนั้น การจะพิจารณาให้หย่ากันได้หรือไม่
ในเบื้องต้นต้องได้ความก่อนว่ากฎหมายของประเทศมาเลเซียอนุญาตให้บุคคลที่มีสัญชาติมาเลเซียหย่ากันได้ด้วย
กฎหมายของประเทศมาเลเซียจึงเป็นข้อสำคัญที่ต้องได้ความเสียก่อนและเป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์ต้องนำสืบ
ให้ปรากฏต่อศาล เพราะกฎหมายต่างประเทศถือเป็นข้อเท็จจริง และไม่ใช่ว่าข้อเท็จจริงที่ศาลรับรู้ได้เอง เมื่อโจทก์
ไม่ได้นำสืบกฎหมายต่างประเทศอันเป็นข้อเท็จจริงและเงื่อนไขตามมาตรา ๒๗ ศาลจึงไม่อาจพิพากษา
ให้หย่าขาดจากกันได้ แม้โจทก์และจำเลยต่างประสงค์จะหย่าขาดจากกันก็ตาม แต่ก็ต้องเป็นไปตาม
บทบัญญัติของกฎหมายด้วย มิใช่อาศัยแต่เพียงความประสงค์ของโจทก์และจำเลยเท่านั้น อีกทั้งปัญหาดังกล่าว
เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
มาตรา ๑๔๒ (๕), ๒๔๖ และพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวฯ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๘๐
ซึ่งศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษเห็นสมควรจึงหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ แม้จำเลยไม่ได้ให้การต่อสู้ในประเด็น
ดังกล่าวก็ตาม และแม้โจทก์จะแนบกฎหมายของประเทศมาเลเซียมาในฎีกา แต่ก็ไม่ใช่ข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้ว
โดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ จึงเป็นฎีกาที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๒๕๒ และพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและ
ครอบครัวฯ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๖ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๗๘/๒๕๖๖)

แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลฎีกา

แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลฎีกา

แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลฎีกา

พฤศจิกายน ๒๕๖๖

แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลฎีกา

แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลฎีกา

แผนกคดีเยาวชน

แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลฎีกา

แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลฎีกา